

Chương 9: Trói Buộc

- Chị Hà ơi, có thư này.

Hà đang ủi quần áo, nghe gọi, vội nhảy bực cầu thang xuống nhà, giật hai cái thư từ trong tay Lan. Đó là của anh chị Dung và Phan. Hà hấp tấp mở cái của Phan ra đọc trước. Tấm thiệp Holidays lóng lánh, Phan viết: “Có sang Công, Dung chơi. Nhắc đến Hà, Phượng. Nhớ nhiều! Have a wonderful Holidays.” Vồn vẹn chỉ có thế, Hà đọc đi đọc lại mãi không chán, hai chữ “Nhớ nhiều” làm Hà sung sướng.

Mấy đứa em dành giật đòi xem. Bà Xuân hỏi: “Bạn à?” Hà đưa thiệp cho Bố Mẹ. Ông bà Xuân xem xong chẳng nói năng gì. Hà biết Phượng đã tường trình mọi việc cho Bố Mẹ nàng nghe rồi vì thấy Phượng đứng tùm tùm cười.

Hà vào phòng, đóng cửa, viết hồi âm ngay, hy vọng Phan sẽ nhận được trước khi nàng trở lại trường. Hà về nhà vui nhưng lòng cứ bồn chồn, mong chóng đến ngày đi học lại.

*

Sau đêm hôm ấy, Hảo nhận thấy mình đã liều lĩnh trao thân cho Đức, đó là điều cấm kỵ khi chưa làm phép cưới. Sợ ngã lòng lần nữa, Hảo cố tránh những cử chỉ âu yếm, những đụng chạm, gần gũi với Đức và tính gáp chuyện đám cưới. Nàng đã gặp cha Tường mấy lần, xin bỏ qua điều kiện Đức phải học giáo lý căn bản trong ba tháng. Cha Tường không chịu vì đó là luật lệ, còn bảo đây là cơ hội để cho Hảo biết Đức yêu thương nàng đến mức nào, có vì nàng mà chấp nhận vào đạo. Hảo lo lắng, e ngại Đức sẽ phản đối. Tối nay

nàng đành phải đem chuyện này ra bàn vì nếu lỡ khóa học này thì phải đợi thêm ba tháng nữa, lâu quá.

Sau bữa cơm, hai người ngồi xem tivi, nhâm nhi café và bánh ngọt. Hảo thỏ thẻ:

- Anh à, làm đám cưới tại nhà thờ nha anh?
- Như anh đã nói với Hảo, anh không có đạo nhưng làm lễ tại nhà thờ không sao hết.
- Em cảm ơn anh đã rộng lượng. Để em hỏi cha Tường khi nào thì cha có thể làm đám cưới cho mình, nhanh lắm cũng phải ba tháng nữa.
- Sao lại phải chờ đến ba tháng? Cha Tường đâu có bận rộn gì nhiều.
- Cha không bận nhưng hình như anh phải theo học một khóa giáo lý trước khi làm đám cưới tại nhà thờ.
- Em nói cái gì? Phải học đạo à? Anh không học đạo và cũng không theo đạo đâu. Đức sáng giọng.

Hảo giả lả:

- Để em hỏi lại cho chắc. Nếu anh không theo đạo thì con cái sẽ theo ai?
- Khi chúng lớn khôn, chúng muốn theo ai thì theo, anh không cấm cản.
- Nếu em năn nỉ anh theo đạo, anh có chiều em không? Anh Hùng cũng vì chị Loan mà vào đạo đó.
- Anh thương em nên mới chịu làm lễ cưới tại nhà thờ, mặc dù anh biết bố mẹ anh không vui đâu.

Thế em có thương anh mà bỏ đạo không? Em làm dâu trưởng phải lo việc cúng giỗ tổ tiên chứ?

- Dù chết em cũng không thể bỏ đạo. Hảo quay mặt, rầm rức khóc.

Đức thở dài, vót vát:

- Anh mong em nên công bằng mà nghĩ lại.

Hảo vẫn sụi sùi. Đức lặng lẽ châm điếu thuốc, suy nghĩ liên miên. Sao lại thế nhỉ? Đáng lẽ vợ phải theo chồng chứ? Sao lại vừa bắt dâu lẫn bắt rể theo đạo? Tại sao cứ muốn dành lấy phần hơn? Thật vô lý, không thể như thế được! Thằng Hùng nó làm được vì gia cảnh nó khác, sao lại bắt mình phải làm như Hùng?

Không thấy Đức dỗ dành, Hảo ngoe nguẩy đi vào phòng ngủ. Một chốc, Đức rón rén vào xem thì thấy Hảo đã ngủ say. Đức nhẹ nhàng đóng cánh cửa sau lưng, chán nản đi về phòng mình.

Thực ra Hảo chưa ngủ, chỉ giả vờ nằm yên khi nghe tiếng chân Đức đi vào. Khi Đức đã đi khỏi, Hảo để mặc cho những dòng nước mắt tuôn nhanh, ướt đầm mặt gối.

Hôm sau Hảo gọi Loan, cáo bệnh ở nhà. Nàng đang lục đục nấu mì gói thì có tiếng gõ cửa. Nhìn qua cái lỗ tò vò, Hảo thấy Loan. Nàng mở cửa cho bạn vào. Loan đặt túi bánh mì lên bàn, liếc nhìn Hảo, nhiec:

- Mà mà ôm cái gì. Ôm tình thì có! Nói tao nghe, lục đục chuyện gì?

Hảo bực tức:

- Đức không chịu học giáo lý, không chịu vào đạo.

- Tao cũng đoán thế vì Đức là người con trai duy nhất trong gia đình.
- Sao chuyện gì đến với mày cũng dễ dàng, còn tao khổ quá!
- Vì Hùng là con thứ, không quan trọng lắm. Vả lại Hùng làm cho có vậy thôi, miễn là được vợ. Đi nhà thờ với tao mà có chịu đọc một câu kinh nào đâu. Xem lễ một hồi là ngủ gật. Tao cũng mặc kệ, chả lẽ lại than phiền, gây gổ.
- Hai bác có biết không?
- Tao đâu dám nói. Ông bà cụ hỏi nó có ngoan đạo không thì tao cứ ậm ừ cho qua câu chuyện.
- Mày nói giáo cho giặc, xuống địa ngục cho đáng đời.

Loan cười hắc hắc:

- Chuyện đời lo trước, chuyện rút địa ngục lo sau.
- Bây giờ tao phải làm sao?

Loan đưa bạn ổ bánh mì thịt:

- Ăn đi đã. Gấp gáp là hỏng chuyện. Đức là con người nhiều tình cảm, rất chung thủy và đứng đắn. Mày nên lo vun xới cho tình yêu thật bền vững rồi hãy làm đám cưới. Biết đâu Đức sẽ vì mày mà đổi ý.
- Liệu Đức có quên được con nhỏ đó không?
- Hà hả? Tao nghĩ khi Đức muốn cưới mày là đã cam lòng cắt đứt tư tình với nó rồi.

Hảo nuốt không trôi ổ bánh mì, nằng vào bếp pha hai ly cà phê sữa đá. Lòng ngồn ngang, nằng nhìn Loan, ngập ngừng:

- Trong một phút yếu lòng, tao đã cho Đức tất cả rồi.

Loan sừng sốt:

- Cha Tường có biết không?
- Không.
- Còn tiếp tục không?
- Không.
- Tốt! Tao đề nghị mày nghĩ cho kỹ, làm lễ tại nhà thờ với những điều kiện trói buộc hay sống luôn với Đức không điều kiện, không trói buộc.
- Mày còn có gia đình, làm sao hiểu được sự bơ vơ cô cút của tao. Đâu ngờ một phút yếu lòng thành tội lỗi, ngăn cản tao đạt được những điều mà tao hằng mong mỏi. Hảo òa khóc.
- Điều gì mới thực là quan trọng với mày? Một đời hạnh phúc bên Đức hay một đời dằn vặt, khổ đau? Số phận đưa đây, mày phải thay đổi thôi, nếu không sẽ tạo thêm mất mát, ly tan.

Hảo bụm mặt, nắc từng hồi. Loan quàng tay ôm chặt Hảo:

- Mày ra tiệm giúp tao. Ở nhà chẳng làm gì chỉ nghĩ quẩn, buồn chết! Từ từ rồi tao sẽ giúp mày giải quyết. Tạm thời không xúc tiến việc đám cưới. Mày nói với cha Tường mày cần thêm thời gian để thuyết phục Đức.

Hảo chưa nguôi cơn thôn thức, không muốn đi đâu cả nhưng Loan đã kéo nàng vào phòng ngủ, bắt thay quần áo.

Khuya lắm, Đức mới về phòng. Chàng ở lại thư viện học mà chẳng học được gì, đầu óc tràn ngập những ý tưởng chống đối, buồn giận, oán trách đời và số mệnh. Duyên nợ

như trời buộc chặt thêm sau khi Hảo đã thất thân với chàng. Đức thấy mình có trách nhiệm với Hảo, phải xử sự sao cho xứng đáng với tình yêu của nàng. Đức có thể hy sinh đời chàng cho nàng nhưng sao Đức không thể chiều Hảo lúc này, vào đạo Công giáo theo ý Hảo? Có phải chàng sợ làm đau lòng người Mẹ hiền từ, nhân ái ở quê nhà, đã và đang âm thầm chịu đựng bao mất mát đau buồn. Nghĩ đến Mẹ, Đức nhói buốt cả tim. Mẹ là Phật tử thuần thành, Đức là con trai duy nhất, Đức không thể làm thế được. Dù Mẹ không có mặt nơi này hay Mẹ để tùy Đức chọn lựa, Đức cũng không thể đặt Hảo lên trên Mẹ được. Phải chi chàng được nên duyên với Hà thì đâu có hoàn cảnh éo le như thế. Đức chán nản, cuộc sống lứa đôi rục rĩ hào quang hạnh phúc vừa ló dạng đã tắt ngúm. Chàng muốn thối lui, bỏ cuộc, muốn rời khỏi nơi đây. Đi đâu? Tìm đường về VN, về với gia đình chăng? Bằng cách nào, ai sẽ giúp chàng? Đức nghĩ đến ông Tùng và những buổi họp bàn luận chính trị, may ra ông có nhiều đầu mối về kháng chiến, có thể giúp được chàng.

Đức bật đèn, trên bàn ăn trống trơn. Hảo không đem cơm qua như mọi khi. Cũng dễ hiểu thôi, nàng đang giận. Đức tắt đèn, mò mẫm trong bóng tối vào phòng, chẳng buồn thay quần áo, chàng nằm vật lên giường, mắt thao láo nhìn lên trần nhà... Giờ này Hà đang làm gì? Bố Mẹ chàng ra sao? Đâu là lối thoát? Đâu là hạnh phúc?...

Đức bật dậy vì tiếng đồng hồ báo thức, lật đật chuẩn bị đi làm. Buổi sáng Đức chở Hùng cùng đi làm việc mới, rải thuốc sát trùng trên những nông trại trồng rau, ngô, và trái

cây. Buổi chiều Đức đi học thêm tại Fullerton College đến tối mới xong. Thấy chàng vất vả, Hảo đòi nấu cơm tối cho chàng.

Đức chợt thấy có mảnh giấy nhét qua khe cửa. Nét chữ của Hảo. Nàng xin lỗi đã không đem cơm cho chàng tối qua vì trong người mệt mỏi và bảo là tạm ngưng chuyện đám cưới cho đến khi hai đứa sẵn sàng. Vẫn tắt chỉ có thể nhưng đủ làm cho Đức nhẹ nhõm cả người. Trên đường ra sân đậu xe, Đức luôn tờ giấy với hàng chữ “Chiều này anh về ăn cơm với em.” qua khe cửa phòng Hảo. Bây giờ đến phiên chàng làm hòa. Đức thấy mình không khéo léo bằng Hùng. Hùng biết cách cư xử êm xuôi nên được vợ. Hay là chàng cũng làm như Hùng, cho qua những hình thức bó buộc rồi sau đó bỏ thì sẽ không làm buồn lòng Mẹ, nhưng liệu Hảo có đồng ý? Có để chàng yên?

*

Xe của ông Xuân vừa khuất dưới đồi, Hà và Phượng rảo bước lên phố, đến phòng trọ của Phan. Con đường chính tấp nập xe cộ của sinh viên trở lại trường. Bạn ở chung phòng chắc tối nay về, còn anh chị Dung ở lại Cali đến tuần sau. Hà gõ nhẹ. Cánh cửa mở hé. Phan lộ mặt, thân thiện, tươi cười:

- Về lâu chưa? Tụi này đang mong!
- Hà và Phượng mới về. Đem đồ vào phòng rồi qua đây liền đó.
- Mời dzô, mời dzô.

Phan mở toang cánh cửa, bên trong lộ nhỏ người đứng ngồi. Phượng ngạc nhiên:

- Ủa mấy anh đang có party?

- Bọn này đang chờ mấy cô đến khai mạc party thì đúng hơn.

Hà, Phượng ngờ ngàng nhìn nhau vì chỉ định ghé tặng mấy món bánh kẹo rồi về liền. Phượng ngậm tỏ ý từ chối, nhường Hà trả lời. Hà ngập ngừng:

- Mang biếu mấy anh ít bánh kẹo rồi về.
- Ý, đâu có được! Tụi này mong mấy cô như mong mẹ về chợ. Làm bếp từ sáng tới giờ. Mệt khướt. Mấy cô xem nè, bao nhiêu đồ ăn làm sao tiêu thụ cho hết. Bảo nói vọng ra từ trong bếp.
- Ở lại đi mà. Tối tui đưa về. Phan năn nỉ.

Hai chị em nhìn nhau, chẳng ai muốn là người quyết định. Phan không chần chờ thêm nữa, nắm tay Hà kéo vào bếp:

- Nhờ Hà nấu dùm. Bảo cho tụi này ăn mì gói bầy món nè.

Bảo chỉ chậu mì to tương:

- Vừa làm soup vừa xào dòn, hehehehe...

Phượng rờ cọng mì rồi than:

- Anh Bảo luộc lâu, mì mềm rồi, xào sẽ bị nát đó.

Bảo bỏ đĩa xuống bàn, dơ cao hai tay:

- Tui nhường chức đầu bếp cho hai cô.

Tuấn, Tú, Quốc, và Phan đồng loạt vỗ tay. Hà, Phượng đành xắn tay áo, xông vào bếp.

Bữa ăn tối thịnh soạn, nhiều món, riêng mì gói cũng chế được thành hai món. Món mì xào được chiêu cố tận tình vì Hà đã luộc lóp mì mới. Ai cũng mời uống rượu nhưng Hà, Phượng cương quyết từ chối. Ăn xong, mấy chàng lẳng xăng dọn dẹp thật nhanh, rồi mở nhạc, tắt bớt đèn, gian phòng trở nên ấm cúng hơn, ngập khói thuốc. Cả bọn thả

hồn theo dòng nhạc trữ tình VN và disco. Mấy chàng mời Phụng ra nhảy chung, nhưng không ai mời Hà cả vì Phan cứ kè kè bên Hà, lại lựa những bản slow kéo Hà ra nhảy, cứ như là Hà đã thuộc về Phan rồi. Để chứng tỏ mình vẫn chưa là của riêng ai, Hà tham gia nhảy chung với mọi người. Đêm đã khuya, sự hăng hái, náo nức lúc đầu đã hết, có lẽ vì mệt mỏi hay vì cái tình bạn đã mang chút sứt mẻ bởi sự cạnh tranh của tình trường. Phụng ho từng chập vì khói thuốc, đòi về. Phan cứ nằn nì giữ tay Hà lại. Mặc kệ Phan níu kéo, Hà gom áo, ví rồi theo Phụng đi ra cửa. Phan cuống quýt quần khăn vào cổ, chạy theo.

Con dốc vắng tanh, đèn đường tỏa ánh sáng mù mờ, hắt một vầng tròn nhạt nhòa, trắng như sữa quanh cột đèn. Hai bên dốc tối thui. Những cành cây khẳng khiu như những cánh tay xương xẩu đơng đưa, dọa nạt. Những bụi cây rậm rạp, thấp lè tè như có kẻ gian đang ẩn nấp, chực chờ, theo dõi. Hà sợ hãi vu vơ, níu tay Phan, đi sát vào người. Phụng dục: “Nhanh lên chị Hà ơi.” rồi vừa đi vừa chạy, bỏ rơi hai người lại phía sau, cách một quãng xa. Đến khu nội trú, Phan đòi lên phòng ngồi nói chuyện tiếp. Hà lắc đầu: “Thôi để hôm khác. Hà mệt rồi.” Phan thất vọng, tàn nhẫn một lúc rồi mới lui thủ đi. Hà nhìn theo, thấy tội nghiệp quá.

Mùa đông năm nay ấm, ít tuyết, anh chị Công, Dung rủ chụp hình vào cuối tuần. Chị Dung đòi mặc áo dài. May mà Hà có đem theo chiếc áo dài nhung tím. Phụng mặc áo đầm. Chị Dung đẹp lộng lẫy trong chiếc áo dài lụa màu hoàng yến, còn anh Công mặc áo chemise mở toang hàng cúc, phanh bộ ngực nở nang. Anh Công lái xe lên phố đón Phan

và đám bạn. Bẵng sau có chị Dung, Phượng, Hà và Phan, bẵng trước có Bảo và Quốc. Tuấn và Tú đành đi bộ vì xe không đủ chỗ, hẹn gặp tại campus.

Suốt quãng đường, Phan đặt tay lên đùi Hà tinh bơ, ve vuốt tà áo nhung, khen: “Hàng vải gì mà mịn ghê. Hà mặc áo dài trông rất đầm thắm, quyến rũ.” Hà vừa nhột nhạt vừa mắc cỡ cứ ngồi yên chịu trận.

Một ngày lý tưởng, trời trong xanh ngắt, nắng vàng hanh hanh làm má thêm đỏ môi thêm hồng, thỉnh thoảng cơn gió lạnh thổi bông tà áo dài làm hai nàng suýt soa, cuống quýt và các chàng cứ nghệt mặt ra nhìn.

Hết chụp hình trên phố, trước cổng trường, lại về campus, những tòa nhà với lối kiến trúc xưa độc đáo. Phan lúc nào cũng dành chụp hình chung với Hà, chẳng để ý đến những người bạn đang rầu rĩ khi thấy cảnh ấy.

Tối đó Phan lại xuống dorm, ngồi nói chuyện với Hà dưới phòng khách đến khuya mới chịu về. Tiễn Phan ra đến cửa, Hà quay lưng đi vào nhưng Phan đã níu tay nàng kéo lại, bắt ngờ hôn lên môi. Hà choáng váng, chết trân. Khi bàn tay Phan đặt trên ngực mình, Hà mới hoảng hồn, vội đẩy Phan ra, chạy về phòng. Tim đập loạn xạ, Hà thở hổn hển... Mary không có trong phòng. May mà Hà không đem Phan lên đây ngồi nói chuyện. Biết đâu đấy! Hà rùng mình nhớ lại lúc đó. Nếu nàng không bỏ chạy thì chuyện gì sẽ đến nhỉ? Chuyện gì?... Chuyện gì?... Phan thật là to gan. Cứ cái đà này thì còn học hành gì được nữa. Phượng sẽ biết rồi sẽ mách Bố Mẹ. Chắc chắn Bố Mẹ sẽ la rầy, cấm cản vì chỉ muốn Hà học đến nơi đến chốn.

Suốt hai tuần, Hà rủ Phụng lên thư viện học, tối lại qua bên anh chị Dung, để tránh gặp Phan. Hà đoán là Phan có gọi phone nhiều lần nhưng không để lời nhắn. Chắc Phan biết Hà ở bên chị Dung nhưng không dám qua. Tối nay, nhận được lời nhắn ngắn ngủi của Phan qua phone, Hà gọi lại ngay. Phan xin gặp mặt tối thứ sáu. Hà hẹn Phan 10 giờ tối dưới lounge sau khi học xong. Hà nghĩ hẹn trễ một chút thì Phan sẽ không ngồi lâu.

Phan cho biết sẽ đi Iowa bốn ngày để thăm viếng một cơ sở phát hành nhật báo bên Iowa và cuối kỳ học này là Phan xong chương trình Cử nhân Báo chí. Chàng sẽ về New York City sống với gia đình và tìm việc làm. Hà rầu rĩ:

- Anh có định học thêm nữa không?
- Có vài cua không bắt buộc phải học nhưng Phan có thể gom chúng vào một quarter và làm loanh quanh đây để kiếm tiền trang trải chi phí.
- Sau đó anh tính về New York City ở luôn sao?
- Chắc vậy ... Trừ khi có thay đổi gì khác.
- Thay đổi nào có thể giữ anh?
- Chẳng hạn như có bồ... Phan nhìn Hà chờ đợi.
- Ai vậy?
- Hà đó!
- Ờ ờ... Thật không? Hà luống cuống.
- Thật mà. Từ hôm đi chụp hình đến giờ khó ngủ vì nhớ. Mai mốt về New York City còn nhớ nhiều hơn nữa, nhớ chết luôn! Nhưng đã đến lúc phải đi làm để phụ giúp gia đình mới qua Mỹ. Phan sẽ về thăm Hà nhé? Chịu không?

Hà thẹn, không trả lời. Phan nâng cằm nàng lên, nhìn sâu vào đôi mắt đen lay láy, hai khuôn mặt thật gần. Đêm tĩnh mịch, nghe rõ hơi thở gấp rút từ lồng ngực phập phồng. Phan hăm hở đặt lên môi nàng một nụ tham lam, thật lâu như muốn nuốt hết mật ngọt của tình yêu nồng nàn. Hà cảm được sự ham muốn cuồng nhiệt trong nụ hôn, trong những ve vuốt của Phan. Hà bị dằng co giữa con tim và lý trí, khổ sở tránh né, chống cự. Làm sao nàng có thể buông thả, cho Phan khi mà hai đứa sắp xa nhau. Biết đâu xa mặt sẽ cách lòng, nhất là lòng dạ của người đàn ông. Chị Dung đã từng kể chuyện bồ bịch của mấy ông du học sinh với những cô gái Mỹ học cùng trường cho Hà nghe rồi, ớn quá!

Đêm ấy Phan ở lại đến gần sáng mới về, cứ âu yếm ôm ấp nàng, thủ thỉ, vẽ vờ chuyện tương lai hai đứa. Hà âm ừ cho qua chứ không dám hứa hẹn gì.